

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. B. N.,** zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem, se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7 - Bubeneč, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/0AM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-139/LE-BE03-K07-2014 ze dne 15. 2. 2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 43 Az 13/2016 - 52 ze dne 24. 1. 2017,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 1. 2017, č. j. 43 Az 13/2016 - 52, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-139/LE-BE03-K07-2014, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. et Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7 - Bubeneč, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 8.228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 24. 1. 2017, č. j. 43 Az 13/2016 - 52, (dále

„napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-139/LE-BE03-K07-2014, (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] Napadeným rozhodnutím byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) posouzena jako nepřípustná a řízení o této žádosti bylo dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

[3] V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítala, že uvedla nové skutečnosti, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany (konkrétně, že její sestra a matka byly v roce 2013 v Kamerunu zavražděny, a dále že osoba, která ji zajistila cestu do Evropy, ji vyhrožuje a požaduje splacení dlužné částky). Žalobkyně žádala o provedení pohovoru za účelem objasnění nových skutečností, správní orgán však žádost nezohlednil a řízení zastavil. Žalobkyně namítla, že žalovaný se měl její žádostí zabývat meritorně ve vztahu k doplňkové ochraně, a to z hlediska aktuálních informací o zemi původu.

[4] Krajský soud v **napadeném rozsudku** uvedl, že žalobkyně ve své poslední žádosti o azyl ze dne 3. 7. 2014 neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že jsou novými pro hodnocení toho, zda byla vystavena v zemi původu azylově relevantnímu pronásledování. Krajský soud uzavřel, že argumentace správního orgánu ohledně jím pořízených podkladů o situaci v Kamerunu je správná a neshledal žádnou vadu řízení ani nezákonnost. Nynější žádost žalobkyně posuzoval žalovaný správně zejména z toho úhlu pohledu, zda došlo ke změně poměrů vzhledem k osobě žalobkyně nebo situace v zemi původu, postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně ve svých dvou žádostech o udělení mezinárodní ochrany uváděla, pokud jde o informace o jejich osobách blízkých, rozporné údaje, a jednotlivé rozpory pak následně na výzvu správního orgánu nedokázala vysvětlit. Žalobkyně v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti jako v žádosti předchozí. Krajský soud se rovněž přiklonil k názoru žalovaného, že i další důvod uváděný v nově podané žádosti, tedy výhrůžky osoby, která jí zprostředkovala útěk z vlasti, mohla žalobkyně objektivně uvést ve své první žádosti. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného rovněž neshledal, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud přitom plně odkázal na argumenty žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření k žalobě, neboť se s nimi plně ztotožňuje. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) doplnila kasační stížnost prostřednictvím ustanoveného zástupce. Kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka podala dne 3. 7. 2014 druhou žádost o mezinárodní ochranu. První žádost o mezinárodní ochranu stěžovatelka podala v roce 2006 z důvodu strachu o svůj

život v případě návratu do vlasti, mj. z důvodu vystavení systematickému sexuálnímu násilí a otroctví. Novou žádost stěžovatelka opírala částečně o skutečnosti uvedené v první žádosti (strach o svůj život), částečně z důvodu nových skutečnosti – informaci o pokračujícím násilí v její domovské vesnici, následkem kterého v roce 2013 zemřely její dvě sestry a matka, a zároveň pronásledování ze strany převaděčů, jež započalo až po jejím opuštění azylového pobytového zařízení 2007, kdy ji převaděči začali i pronásledovat kvůli splacení dluhů a vyhrožovat jí smrtí v případě nesplacení. Stěžovatelka uvedla, že se v případě návratu do vlasti obává toho, že nebude před těmito převaděči ani dalšími osobami páchajícími násilí v její domovské oblasti nijak chráněna. Ochrana obyvatelstva, vynucování zákona ani respekt před právními normami totiž v její zemi nefunguje, a těmto hrozbám by byla nucena čelit sama. Na podporu svých tvrzení o stavu násilí vůči civilnímu obyvatelstvu a zejména sexuálně motivovanému násilí vůči ženám v Kamerunu dodala stěžovatelka množství zpráv a dokumentů, dále doložila dva psychologické posudky Mgr. M.-B. a Mgr. P. U., které potvrzují posttraumatický stresový syndrom způsobený prožitými traumaty.

[7] Správní orgán v řízení vyhodnotil, že žádné ze stěžovatelkou doložených informací nejsou věrohodné. Toto však založil nikoli na alternativních psychologických posudcích, zprávách uvádějících jiné informace, případně jiným doložením, že stěžovatelka podala informace, které nejsou založeny na pravdě, ale pouze na faktu, že výpověď stěžovatelky vykazovala rozporuplnost. Jak již bylo namítáno v řízení před krajským soudem, tyto rozpory se správní orgán nepokusil odstranit například jinými psychologickými posudky nebo výslechem stěžovatelky, ačkoli ona sama o provedení výslechu dne 12. 8. 2014 písemně požádala. Na tuto žádost správní orgán nijak nereagoval. Správní orgán i krajský soud dochází k jednoznačnému závěru, že poskytnuté informace jsou nedůvěryhodné, aniž by stěžovatelku vyzvali k odstranění těchto rozporů, nebo vyhověli žádosti o provedení ústního pohovoru. Stěžovatelka trpí posttraumatickou stresovou poruchou a je známo, že jedním z projevů tohoto traumatu je mj. selektivní paměť ve vztahu k traumatickým prožitkům, vyhýbání se konkrétním vzpomínkám, případně jejich nahrazování [srov. příručku UNHCR z roku 2015 *Beyond Proof: Credibility Assessment in Asylum procedures*]. Žadatelům, o kterých je známo, že touto poruchou trpí, je nutno dát možnost v bezpečném prostředí události znovu zrekapitulovat.

[8] Ustanovení § 23 odst. 1 zákona o azylu opravňuje správní orgán neprovést pohovor pouze v případě, kdy lze řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavit z důvodu nepřípustnosti žádosti, není-li pohovor nezbytný ke zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Pokud skutkový stav byl podle správního orgánu zjištěn natolik neuspokojivě, že se v zásadě nedalo opřít o žádné informace stěžovatelkou poskytnuté, protože je správní orgán považoval za nedůvěryhodné, jistě bylo nutné pohovor právě k odstranění pochybnosti o důvěryhodnosti provést. Kromě porušení § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) ve spojení s § 3 s. ř. tak došlo v řízení také k porušení § 23 odst. 1 zákona o azylu.

[9] Stěžovatelka se zásadně neztotožňuje s právním názorem, že v jejím případě byly naplněny podmínky zastavení řízení z důvodu opakované žádosti. Stěžovatelka odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, a další judikaturu vztahující se k této otázce. Stěžovatelka v žádosti

prokazatelně nové důvody uvedla, přičemž v obou případech se jednalo o důvody, které nemohla uvést v původní žádosti z roku 2006, neboť nastaly až po pravomocném ukončení tohoto řízení. Pronásledování převaděči začalo až po jejím opuštění pobytového zařízení v roce 2007. Smrt její matky a sester z důvodu násilí ve vesnici nastala v roce 2013. Tato tvrzení jsou nová, odlišná od tvrzení v původní žádosti, a protože se udála po ukončení prvního řízení, je zřejmé, že je stěžovatelka nemohla předložit v původním řízení. Správní orgán tedy měl povinnost se těmito tvrzeními zabývat. Pokud je považoval za nedůvěryhodné, měl se pokusit tyto nesrovnalosti v souladu s § 23 odst. 1 zákona o azylu odstranit pomocí pohovoru, případně jiných důkazních materiálů. Neopodstatněný názor o nedůvěryhodnosti těchto informací není zákonným důvodem pro zastavení řízení, pokud se správní orgán těmito tvrzeními meritorně nezabýval. Správní orgán a potažmo krajský soud se tedy dopustily nesprávného právního posouzení věci, když soud zastavení řízení stěžovatelky aproboval i přesto, že stěžovatelka v nové azylové žádosti prokazatelně nové skutečnosti uvedla.

[10] Správní orgán, jakož i krajský soud, se navíc dopustili pochybení v řízení a nesprávného právního posouzení věci ve vztahu k přezkoumávání možnosti udělit stěžovatelce alespoň doplňkovou ochranu, a to přesto, že i toto je jejich zákonnou povinností v souladu se zákonem o azylu. Žalovaný možnost udělení doplňkové ochrany vůbec neposuzoval, ani se k ní nevyjádřil, a tento postup byl krajským soudem aprobován. Vlastní argumentace soudu je uvedena toliko částečně na str. 5-6 rozsudku, kde krajský soud jen cituje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k institutu opakované žádosti. K námitce, že se správní orgán vůbec nevyjádřil k možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, ani k dalším žalobním námitkám, se nevyjádřil. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[11] K otázce přijatelnosti stěžovatelka uvedla, že pochybení krajského soudu, spočívající v nezohlednění žalobních námitek a nepřezkoumání napadeného rozhodnutí ve vztahu k nim, byla zásadního charakteru a zásadním způsobem zasáhla do jejího hmotněprávního postavení, zejména proto, že její žádost o mezinárodní ochranu nebyla posouzena z pohledu jí namítaných důvodů. Zásadní otázkou právního charakteru, na kterou doposud judikatura Nejvyššího správního soudu neposkytuje odpověď, je vyhodnocování nesrovnalostí ve výpovědích specificky zranitelných obětí násilných trestných činů, trpících posttraumatickou stresovou poruchou. Odmítnutí provést pohovor s takovýmto žadatelem v případě, že tvrdí nové azylově relevantní skutečnosti, je podle stěžovatelky zásadním porušením relevantních zákonných ustanovení. Stěžovatelka se domnívá, že v tomto smyslu kasační stížnost přesahuje její vlastní zájem. Je proto podle § 104 s. ř. s. přijatelná. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v řízení nesdělila takové skutečnosti, které by odporovaly užití § 25 písm. i) ve vztahu k § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se zabýval tvrzenými skutečnostmi (vraždy rodinných příslušníků, výhružky v souvislosti s dluhy) a rovněž se zabýval lékařskými zprávami týkajícími se psychického stavu stěžovatelky (č. l. 7 rozhodnutí). Pokud se jedná o údajně nové skutečnosti (výhružky, nucení k prostituci), tyto mohla stěžovatelka uvést již v předchozím řízení. Navíc jí zmiňované skutečnosti ohledně spáchaných vražd s ohledem

na podstatné rozpory v jednotlivých výpovědích působí nevěrohodně a účelově, stejně jako její vysvětlení, z jakého důvodu novou skutečnost nesdělila v předchozím řízení. V tomto typu řízení není třeba podrobněji rozpory ve výpovědích objasňovat, neboť se nejedná o vydání meritorního rozhodnutí. Stěžovatelka v podané žádosti ze dne 3. 7. 2014 výslovně sdělila: „*důvody jsou stejné jako jsem uváděla minule...*“ Správní orgán neshledal, že by stěžovatelce v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, nadto se jedná o rozhodnutí procesní povahy. Dle žalovaného se krajský soud dostatečně zabýval všemi namítanými žalobními body, s jehož odůvodněním se žalovaný ztotožňuje. S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[13] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 - 32, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná. Jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[15] Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Jeho výklad byl proveden např. již usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je proto přijatelná. Nejvyšší správní soud proto věcně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost **je důvodná**.

[16] Ze správního spisu vyplývá následující. Stěžovatelka poprvé požádala o mezinárodní ochranu dne 19. 7. 2006, přičemž uvedla, že má tři sestry. Do protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 9. 2006 stěžovatelka uvedla, že její matka zemřela před 12 roky. Stěžovatelka vycestovala z vlasti z obavy o svůj život, měla se podrobit obřízce, což odmítla, protože v dané souvislosti přišly o život její dvě sestry. Pokud by se zákroku nepodrobila, vesničané by ji zabili. Stěžovatelka uvedla, že byla opakovaně znásilněna a mučena jako otrok. Správní orgán vyhodnotil výpovědi stěžovatelky jako nevěrohodné, mezinárodní ochrana jí udělena nebyla a rozhodnutí ze dne 16. 1. 2007 nabylo právní moci dne 29. 1. 2007. Dne 9. 6. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky v délce trvání dva roky. Stěžovatelka dne 30. 6. 2014 učinila prohlášení o mezinárodní ochraně. Uvedla, že její matka zemřela v dubnu 2013, její sestry v roce 2001, 2000, 2004, a dvě v dubnu 2013. K otázce, kdy a z jakého důvodu

opustila vlast, stěžovatelka uvedla: „*12. 7. 2006. Důvody jsou stejné jako jsem uváděla minule, jde o strach z obřízky, strach ze smrti, když rodiče zemřeli, odvlekli mě jako otrokyni*.“ K otázce, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, uvedla: „*Důvody proč žádám o azyl jsou stejné jako jsem uváděla v minulém řízení, jde o to, že mi měla být udělaná obřízka, což jsem nechtěla podstoupit. Navíc osoba, která mi zařídila cestu do České republiky po mě chce 75 000 dolarů. (...) Než jsem odjela, řekla mi tato osoba, že zde budu pracovat a z toho co vydělám, budu tuto částku splácet. To mi bylo řečeno ještě v Kamerunu, ale nyní to stále opakuje, občas mi posílá e-maily.*“ Na dotaz, proč tuto skutečnost neuvedla již v minulém řízení, odpověděla, že byla vystrašená a bála se, že ji zabije. Dále sdělila, že neví, proč v minulé žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla dvě sestry, které zemřely s matkou v dubnu 2013. V případě návratu do vlasti se obává toho, že by jí zabili. Zástupkyně stěžovatelky požádala přípisem ze dne 7. 8. 2014 o provedení pohovoru v řízení o mezinárodní ochraně, z důvodu, že stěžovatelka se domnívá, že pohovor je v jejím případě nezbytný k zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí, neboť dva nové důvody nemohla uvést během předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Přípisem ze dne 23. 10. 2014 stěžovatelka prostřednictvím zástupkyně zaslala vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž opakovaně požádala o provedení pohovoru za účelem zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 13. 11. 2015 vyplývá, že stěžovatelka k dotazu, zda chce uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení žádosti, odpověděla, že její právní zástupkyně nahlédne do spisu a poté se vyjádří. Ve vyjádření ze dne 18. 12. 2015 k podkladům pro vydání rozhodnutí stěžovatelka doplnila některé informace o situaci v zemi původu, navrhla provést uvedené zprávy jako důkazy, a to zejména k možnosti udělit doplňkovou ochranu. Stěžovatelka se podle vyjádření domnívá, že by jí v případě návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný rozhodl dne 15. 2. 2016. Z psychologické zprávy ze dne 20. 10. 2014 vyplývá, že stěžovatelka prožila dlouhotrvající stres a traumata, a vzhledem k tomu, že je velmi stresovaná při pohovorech, může se jevit jako málo důvěryhodná.

[17] V návaznosti na a prohlášení o mezinárodní ochraně ze dne 30. 6. 2014 stěžovatelka podala dne 3. 7. 2014 v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podle přechodných ustanovení zákona č. 314/2015 Sb., kterým byl s účinností od 18. 12. 2015 novelizován mimo jiné i zákon o azylu, *řízení podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a k tomuto dni neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak*.

[18] Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, *(p)odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a*.

[19] Institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení

žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 6. Institutem opakované žádosti se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, v němž konstatoval následující: „*Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“ V citovaném usnesení posuzoval rozšířený senát případ zastavení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kdy se žalovaný v rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Rozšířený senát v odůvodnění dále konstatoval: „*Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ (srov. body 18-19)

[20] Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný provedl srovnání důvodů současné žádosti o mezinárodní ochranu s tvrzeními učiněnými v rámci předchozího řízení. Žalovaný konstatoval, že stěžovatelka uvádí stejné motivy odchodu jako v případě první žádosti, tj. obavu z ženské obřízky, kterou nechtěla podstoupit. K tvrzené skutečnosti, že osoba, která ji zařídila cestu do Evropy, požaduje po stěžovatelce 75000 USD a převaděči ji kontaktovali v pobytovém středisku, přičemž byla následně nucena k prostituci, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost byla stěžovatelce objektivně známá již v průběhu řízení o předchozí žádosti, a stěžovatelka měla povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy. Dále žalovaný uvedl, že stěžovatelka byla s osobou převaděče v kontaktu již od svého odjezdu z Kamerunu, a nicméně od dubna 2014 ji tato osoba již nekontaktovala. Žalovaný konstatoval, že tvrzené výhružky nepůsobí věrohodně. Co se týče další skutečnosti, a to že matka a dvě sestry zemřely v dubnu 2013 v důsledku náboženského konfliktu, žalovaný toto považoval za naprosto nevěrohodné, s ohledem na skutečnosti zmíněné v předešlém řízení (pouze tři sestry na rozdíl od současného tvrzení že jich měla

pět, matka měla zemřít podle sdělení z roku 2006 před 12ti lety). Podle žalovaného stěžovatelka uvedené rozpory v žádostech věrohodně nevysvětlila, žalovaný proto označil údajné nové skutečnosti za zcela účelová tvrzení. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaný provedl toto porovnání jednotlivých tvrzení a ztotožnil se s jeho závěry, že stěžovatelka neuvedla žádné nové skutečnosti pro hodnocení toho, zda byla v zemi původu vystavena azylově relevantnímu pronásledování.

[21] Stěžovatelka se s tímto právním posouzením neztotožňuje a v kasační stížnosti tvrdí, že v žádosti prokazatelně nové důvody uvedla. Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou, a to z následujících důvodů. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že strach z obřízky je skutečností, kterou stěžovatelka uvedla již v předchozím řízení o mezinárodní ochraně. Tvrzení o vyhrůžkách ze strany převaděčů vyhodnotil žalovaný jako skutečnost, kterou měla stěžovatelka možnost uvést již v předchozím řízení o mezinárodní o ochraně. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2006 stěžovatelka podrobně popsala cestu do Evropy za pomoci charity, která jí měla podle jejího tvrzení cestu do Evropy hradit. Stěžovatelka pobytové středisko svévolně opustila dne 9. 12. 2006. Rozhodnutí ve věci předchozí mezinárodní ochrany bylo vydáno dne 16. 1. 2007. Do žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 7. 2014 stěžovatelka k dotazu, kdy se dozvěděla, že má zaplatit částku 75000 USD, uvedla, že než odjela, tato osoba ji řekla, že bude pracovat a z toho, co vydělá, bude tuto částku splácet, to jí bylo řečeno ještě v Kamerunu. Ve vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 23. 10. 2014 uvedla, že byla převaděči zkontaktována v pobytovém středisku, kteří ji odvezli do místnosti, kde se dozvěděla, že bude pracovat jako prostitutka. V žalobě uvedla, že v prosinci 2006 byla nucena opustit pobytové středisko a byla nucena k prostituci, vzhledem k tomu, že to odmítla, tlak se na ní stupňoval. V kasační stížnosti tvrdí, že pronásledování převaděči začalo až po jejím opuštění pobytového střediska v roce 2007. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že pokud stěžovatelku převaděči kontaktovali v pobytovém středisku, měla možnost tuto skutečnost uplatnit v předchozím řízení o mezinárodní ochraně, neboť v době jejího svévolného opuštění střediska ještě nebylo vydáno rozhodnutí ve věci první žádosti. Stěžovatelka podle jejího tvrzení již před cestou do Evropy věděla, že převaděč bude od ní požadovat splacení částky, měla proto tuto skutečnost uvést v prvním řízení o mezinárodní ochraně. Pokud tyto skutečnosti neuvedla v řízení v roce 2006, nelze akceptovat zhojení neunesení břemena tvrzení podáním opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2014, s tím, že tuto skutečnost v předchozím řízení neuvedla z důvodu obav o svůj život. Pokud byla ze strany převaděčů nucena k prostituci až následně po opuštění pobytového střediska, mohlo by se jednat o novou skutečnost, kterou nemohla v prvním řízení uvést. S ohledem na odlišné verze uváděné k této skutečnosti lze souhlasit se závěrem žalovaného, že toto tvrzení v kontextu zjištěných informací vyznívá nevěrohodně. V případě třetího důvodu, a to smrti dvou sester a matky, s ohledem na skutečnosti uváděné v prvním řízení o mezinárodní ochraně, lze taktéž potvrdit závěry žalovaného o nevěrohodnosti těchto tvrzení. Nejvyšší správní soud má proto za to, že skutečnosti uváděné stěžovatelkou v opakované žádosti o mezinárodní ochranu nebyly novými skutečnostmi, které stěžovatelka nemohla uvést již v předchozím pravomocně ukončeném řízení, případně se jednalo o tvrzení nevěrohodné.

[22] Stěžovatelka však tvrdí, že pokud žalovaný považoval její tvrzení za nedůvěryhodné, měl se pokusit tyto nesrovnalosti v souladu s § 23 odst. 1 zákona o azylu odstranit pomocí pohovoru. Stěžovatelka považuje za nezákonné odmítnutí provést pohovor se zranitelným žadatelem v případě, že tvrdí nové azylově relevantní skutečnosti. Stěžovatelka měla za to, že byl porušen čl. 23 odst. 1 zákona o azylu, neboť v jejím případě bylo nutné pohovor provést právě k odstranění pochybnosti o důvěryhodnosti jejího tvrzení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že judikatura doposud neřešila otázku neprovedení pohovoru ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o azylu, a to nejen obecně, ale ani ve vztahu k zranitelným osobám. Z odůvodnění napadeného rozsudku přitom neplyne jakékoliv vypořádání žalobní námitky neprovedení osobního pohovoru. Napadený rozsudek je z tohoto důvodu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Vzhledem k absenci dostatečné judikatury se musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou povinnosti provést pohovor v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

[23] Podle § 23 odst. 1 zákona o azylu, *Ministerstvo provede za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. O provedeném pohovoru se sepisuje protokol. Protokol je zejména přepisem otázek ministerstva a odpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany.* Podle § 23 odst. 2 *Pohovor se neprovádí,*

a) pokud lze vydat rozhodnutí o udělení azylu,
b) byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, nebo
c) jde-li o nezletilého žadatele o udělení mezinárodní ochrany s výjimkou nezletilé osoby bez doprovodu,

není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[24] Zákon o azylu nevyžaduje v případech opakovaných žádostí provedení pohovoru, pokud pohovor není nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě opakovaných žádostí má žadatel možnost písemně předložit tvrzené nové skutečnosti, dále může uvést důležité okolnosti případu již během poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[25] Co se evropské úpravy týče, směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „nová procedurální směrnice“) z které vychází i zákon o azylu, upravuje v čl. 40 tzv. následné žádosti a v čl. 42 procesní pravidla, přičemž v čl. 42 odst. 2 se uvádí: *Členské státy mohou ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné: (...) b) povolit, aby bylo provedeno předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru, s výjimkou případů uvedených v čl. 40 odst. 6. Tato pravidla nesmí znemožnit přístup žadatelů k novému řízení, ani vést k účinnému odepření nebo výraznému omezení tohoto přístupu*. Nutno podotknout, že podle přechodných ustanovení se tato úprava použije na žádosti o mezinárodní ochranu podané po 20. 7. 2015. Předchozí směrnice Rady č. 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, však obdobně v čl. 34 upravovala možnost u následných žádostí předběžně tuto žádost posoudit pouze na

základě písemného podání bez osobního pohovoru. Podle směrnice však tyto podmínky nesměly znemožnit přístup žadatelů o azyl k novému řízení, ani vést k účinnému odepření nebo výraznému omezení tohoto přístupu.

[26] Z právní úpravy tedy neplyne, že by správní orgán musel u opakovaných žádostí provést se žadatelem pohovor. V rozsudku ze dne 9. 2. 2017, ve věci C-560/14, (ECLI:EU:C:2017:101) se Soudní dvůr Evropské unie zabýval otázkou práva být vyslechnut v rámci řízení o přiznání doplňkové ochrany ve vztahu k případu specifické irské vnitrostátní úpravy, kdy tato úprava stanovovala dvě samostatná řízení, o mezinárodní ochraně a v návaznosti na to řízení o doplňkové ochraně. Soudní dvůr poukázal na to, že „*právo být vyslechnut je nedílnou součástí dodržování práva na obhajobu, jež je obecnou zásadou unijního práva, povinnost dodržovat právo osob, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, být vyslechnuty mají v zásadě správní orgány členských států, když přijímají opatření, která spadají do působnosti unijního práva, i v případě, že použitelná právní úprava výslovně takovou formalitu nestanoví*“ (srov. bod 25). Dále však uvedl, že toto právo za okolností v řízení, které posuzoval, nevyžaduje, aby se nutně konal ústní pohovor v řízení o doplňkové ochraně (bod 27). Naznačil, že právo být vyslechnut zaručuje žadateli možnost vyjádřit stanovisko v průběhu správního řízení a důvody k tomu, aby příslušný orgán nepřijal nepříznivé rozhodnutí. Právo být vyslechnut tak nevyžaduje, aby byla žadateli poskytnuta možnost ústního pohovoru, pokud se může písemně ke všem skutečnostem vyjádřit. V některých případech však může být v důsledku zvláštních okolností nezbytné ústní pohovor zorganizovat. V bodě 51 Soudní dvůr konstatoval: „*Ústní pohovor musí být zorganizován rovněž tehdy, když se vzhledem k osobní nebo celkové situaci, do které zapadá žádost o podpůrnou ochranu, zejména případné zvláštní zranitelnosti žadatele z důvodu například jeho věku, zdravotního stavu nebo z důvodu skutečnosti, že se stal obětí závažné formy násilí, ukáže, že je takový pohovor nezbytný k tomu, aby se žadatel úplně a uceleně vyjádřil ke skutečnostem, které mohou odůvodnit tuto žádost*.“ Na tomto místě je však potřeba upozornit na to, že Soudní dvůr tyto závěry nečinil ve vztahu k posouzení opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, u kterých je možnost vynechání osobního pohovoru přímo upravena procedurální směrnicí.

[27] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že ve vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí stěžovatelka rozvedla důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu (č. l. 146-147 správního spisu) – vysvětlila, proč neuvedla během prvního řízení o mezinárodní ochraně vyhrožování ze strany převaděčů (tato osoba jí vyhrožovala zabitím), a dále zmínila, že vraždu matky a sester v roce 2013 taktéž bez jejího zavinění nemohla uvést v předchozím řízení o mezinárodní ochraně v roce 2006. Dále konstatovala, že tyto skutečnosti jsou nové, a s ohledem na to žádá o provedení pohovoru za účelem zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Stěžovatelka v této žádosti uvedla, že se domnívá, že v jejím případě nelze řízení zastavit z důvodu nepřípustnosti, a proto žádá o provedení pohovoru, během něhož by mohla objasnit důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. Lze tak konstatovat, že stěžovatelka měla v průběhu řízení, s ohledem na kvalifikované právní zastoupení, které trvalo de facto od prohlášení o mezinárodní ochraně dne 30. 6. 2014, až do vydání napadeného rozhodnutí dne 15. 2. 2016, opakovaně možnost vyjádřit se k jakýmkoliv skutečnostem, přičemž tuto možnost také využila. Správní orgán nebyl podle § 23 odst. 1 zákona o azylu povinen osobní pohovor provést, pokud měl za to, že o zjištění stavu věci nejsou důvodné pochybnosti. Ani stěžovatelčino právo být

vyslechnut nebylo v řízení porušeno, neboť se opakovaně vyjádřila a rozvedla důvody žádosti. Stěžovatelka v žádosti ze dne 7. 8. 2014 uvedla, že pohovor žádá proto, že dva uvedené důvody nemohla uvést během předchozího řízení. Dne 23. 10. 2014 opakovaně požádala o provedení pohovoru, s ohledem na to, že uvedla nové skutečnosti. Obecně lze tedy říct, že pokud správní orgán vyhodnotil, že tvrzené skutečnosti nebyly skutečnostmi novými, nemusel osobní pohovor provést.

[28] Na druhou stranu však nelze odhlédnout od toho, že žalovaný vyhodnotil tvrzení stěžovatelky jako nevěrohodná, a od toho, že stěžovatelka doložila psychologické zprávy, potvrzující prožitý dlouhotrvající stres a traumata, s následkem posttraumatického systému. Skutečnosti sdělené stěžovatelkou do žádosti o druhou mezinárodní ochranu samy o sobě, jak už konstatoval Nejvyšší správní soud výše, nejsou věrohodná. Pokud však stěžovatelka, kterou by bylo možné zařadit mezi zranitelné osoby, na provedení pohovoru trvala, a existovala možnost, že osobní pohovor mohl objasnit rozpory v jejích výpovědích, a to zejména ve vztahu ke skutečnostem, které žalovaný posoudil jako nevěrohodné, a v návaznosti na to je posoudil jako skutečnosti, které nelze vzít v úvahu pro věcné posouzení žádosti, měl žalovaný podle Nejvyššího správního soudu k provedení pohovoru přistoupit. Možnost pohovor provést zákonem vyloučena není, a jak plyne již z judikatury Soudního dvora, takový pohovor může být v případě zranitelných osob a specifických situací nezbytný k tomu, aby se žadatel mohl úplně a uceleně vyjádřil ke skutečnostem, které mají odůvodnit jeho žádost o mezinárodní ochranu. Od žalovaného nelze vyžadovat provedení plnohodnotného posouzení u opakovaných žádostí, které spadají pod § 11a odst. 1 zákona o azylu. Pokud však v řízení vzniknou pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žadatele, kterého lze považovat za zranitelnou osobu, a tento trvá na objasnění tvrzených skutečností v osobním pohovoru, je potřeba k tomu přihlédnout. I v rámci předběžného zhodnocení věrohodnosti u opakovaných žádostí by žalovaný měl vzít v úvahu konkrétní okolnosti případu žadatele, a to zejména jeho případnou zranitelnost. Autentická výpověď je přitom klíčová pro posouzení věrohodnosti žadatele. S ohledem na tvrzený psychologický stav stěžovatelky má zdejší soud za to, že v nyní posuzovaném případě bylo provedení pohovoru nezbytné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nadto měl žalovaný vzhledem k délce trvání řízení dostatečný prostor pro to, aby osobní pohovor provedl, a dal tak stěžovatelce možnost uceleně se ke všem skutečnostem osobně vyjádřit.

[29] Dále nelze opomenout ani vyjádření ze dne 18. 12. 2015, v němž stěžovatelka tvrdí, že v jejím případě hrozí po návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to s odkazem na zprávy o situaci žen v Kamerunu. Z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu plyne, že odůvodnění žalovaného v případě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu musí obsahovat i závěr o tom, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z napadeného rozhodnutí lze vyčíst pouze tuto úvahu: „*Správní orgán dále konstatuje, že žadatelkou uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jejího původu, důvodů jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít, ani důvodů, pro něž by měla mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žadatelka mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu*“. Jakákoliv další úvaha ve vztahu k posouzení situaci v zemi původu v rozhodnutí absentuje.

Správní orgán pouze na začátku vyjmenoval zprávy o zemi původu, z nichž vycházel a které byly součásti spisového materiálu k žádosti stěžovatelky. S ohledem ne vyjádření stěžovatelky, v němž tvrdí, že ji v případě návratu hrozí znásilnění a obchodování s lidmi, nelze souhlasit se žalovaným v tom, že by stěžovatelka neuvedla důvody, pro které by jí mohla hrozit vážná újma (ačkoliv tak učinila až v průběhu řízení a ne přímo v žádosti o mezinárodní ochranu). Žalovaný se proto měl v napadeném rozhodnutí vypořádat i s otázkou situace v zemi původu s ohledem na § 14a zákona o azylu, mimo jiné i s vědomím, že poslední řízení o mezinárodní ochraně proběhlo v roce 2007, a situace se od té doby mohla zásadním způsobem změnit. Krajský soud pouze stručně potvrdil shodu s názorem žalovaného, že stěžovatelce nebezpečí vážné újmy nehrozí. Přezkoumával tak závěry žalovaného, které však v napadeném rozhodnutí nebyly ve vztahu k situaci stěžovatelky dostatečně zdůvodněny. Krajský soud odkázal na vyjádření žalovaného k žalobě, se kterým se plně ztotožnil. Z tohoto dokumentu Nejvyšší správní soud ověřil, že žalovaný se v něm vyjádřil k možnosti návratu stěžovatelky do země původu a rizikům, které ve vztahu ke své osobě uvedla. Vyjádření k žalobě však nemůže plně nahradit posouzení, které absentuje v napadeném rozhodnutí.

[30] Nejvyšší správní soud tedy zjistil vady napadeného rozhodnutí, konkrétně absenci osobního pohovoru se stěžovatelkou, v rámci něhož tato mohla objasnit informace z podané žádosti o mezinárodní ochranu, které samy o sobě nepůsobí věrohodně, a bez dalšího vysvětlení je nelze považovat za nové skutečnosti, které by odůvodňovaly věcný přezkum žádosti. S vědomím o možné zranitelnosti žadatelky měl žalovaný v řízení, které trvalo téměř dva roky, umožnit provedení osobního pohovoru, aby bylo možné bez dalších pochyb uzavřít, zda u stěžovatelky lze nebo nelze zastavit řízení o žádosti pro nepřípustnost. Žalovaný taktéž pochybil, když nevypořádal tvrzenou hrozbu vážné újmy, a tento nedostatek se snažil zhojit až v rámci vyjádření k žalobě. Krajský soud, který měl pro tyto vady napadené rozhodnutí zrušit, tak neučinil, nevypořádal přitom ani žalobní námitky, v nichž stěžovatelka tyto vady tvrdila.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodl o nákladech řízení o žalobě i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Stěžovatelka nebyla v řízení o žalobě zastoupena a ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady řízení. V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatelce usnesením ze dne 6. 3. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 - 17, ustanoven zástupce. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatelky, Mgr. et Bc. Filip Schmidt LL. M., provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc, (dále jen „advokátní tarif“)] a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3.400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 zákona č. 235/2004 Sb. činí 1.428 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu